

pro posouzení jejího nároku rozhodné a tudíž předkládala nový procesní materiál, ve který úřad vešel, vstoupiv do rozhodování ve věci samé, spatřovati povolení obnovy řízení, kterou byla všechna dřívější věcná rozhodnutí první stolice zbavena své účinnosti.

Bylo-li však zmíněné předchozí rozhodnutí povolenou obnovou řízení odstraněno, nemůže se již druhá stolice, která byla dovolána, aby přezkoumala nové meritorní rozhodnutí okresní vyživovací komise vynesené v obnoveném řízení, odvolávati na pravoplatnost zrušeného již rozhodnutí. Žalovaný úřad byl proto hledíc k tomu, že šlo o přezkoumání rozhodnutí okresní vyživovací komise, vydaného již za platnosti zákona z 27. července 1917 č. 313 ř. z., oprávněn a tudíž i povinen, aby v mezích své příslušnosti naříkaný výrok přezkoušel, třeba by se jednalo o nárok, který věcně posuzovati jest podle ustanovení zákona ze dne 26. prosince 1912 č. 237 ř. z., poněvadž ustanovení § 7, odst. 7 a násl. zák. ze dne 27. července 1917 č. 313 platí pro všechna rozhodnutí, která po 1. srpnu 1917 byla vydána.

Slušelo tedy naříkané rozhodnutí, jež spočívá na mylném právním názoru, zrušiti.

### Č. 77.

**Vyživovací příspěvek: \* Ve společné domácnosti po rozumu § 3, odst. 3 a 6 zák. ze dne 27. července 1917 č. 313 ř. z. nežil povolaný tenkrát, když sice společně bydlel s osobami nárok činícími, ale stravoval se mimo domácnost jejich.**

(Nález ze dne 10. dubna 1919 č. 1729.)

**V ě c:** Josef a Marie Drešerovi v Mezleči (adv. Dr. Karel Vrba z Náchoda) proti Zemské vyživovací komisi v Praze o vyživovací příspěvek.

**V ý r o k:** Stížnost zamítá se jako bezdůvodná.

**D ů v o d y:** Žádost stěžovatelů, aby vyživovací příspěvek, přiznaný jim pro povolání jejich syna k činné službě vojenské ode dne povolání (12. února 1917) 1 K denně zvýšen byl až do 1. srpna 1917 do výše synovy podpory a od 1. srpna 1917 dále na 1 K 60 h denně pro každého z nich, poněvadž povolaný žil s nimi ve společné domácnosti a z jeho výdělku týdenního jim po uhrazení zaopatření synova zbývalo týdně nejméně 10 K, zamítnuta byla okresní komisí vyživovací z důvodu, že žadatelé hleděli vymoci zvýšení příspěvku nesprávnými údaji. Bylo totiž úředním šetřením zjištěno, že povolaný byl zaměstnán jako čeledín v obci, ve které rodiče jeho nebydlí, a že požíval měsíční mzdy 32 K k celému zaopatření.

Odvolání, v němž stěžovatelé doznali nesprávnost svých údajů a uvedli, že povolaný měl u zaměstnavatele úplnou stravu a mzdu 32 K měsíčně, že však s nimi ve společné domácnosti bydlel, bylo zemskou vyživ. komisí zamítnuto s odůvodněním, že stěžovatelům nárok na 50 proc. zvýšení vyživovacího příspěvku nenáleží, poněvadž povolaný nenastoupil službu před 1. srpnem 1916 a tudíž nejsou dány předpoklady § 3, odst. 4 zákona ze dne 27. července 1917 č. 313 ř. z.



Stížnost k nejvyššímu správnímu soudu podaná vytýká vadnost řízení správního, poněvadž nebyli stěžovatelé slyšeni o výsledku úředního šetření, dále nezákonnost naříkaného rozhodnutí, poněvadž vznesený nárok stěžovatelům náleží, ježto povoláný syn s nimi bydlel ve společné domácnosti.

Stížnost není důvodna. Výsledek šetření o výdělkových poměrech povoláného souhlasí úplně s údaji stěžovatelů obsaženými v odvolání k zemské komisi vyživovací a nebylo proto příčiny ku slyšení strany ve smyslu § 7, odst. 7 zákona o vyživ. příspěvku z r. 1917. Poněvadž povoláný u stěžovatelů toliko bydlel, stravován však byl u svého zaměstnavatele, nelze říci, že žil se stěžovateli ve společné domácnosti, neboť sdílení společného bytu není ještě sdílením společné domácnosti, které předpokládá také společné stravování (srovn. §§ 91, 92 a 174 obč. zák.). Nejsou tudíž dány předpoklady pro nárok na vyživovací příspěvek plnou výměrou ve smyslu § 3, odst. 3 zákona o vyživ. přisp. z r. 1917, nýbrž jen měrou skutečně poskytovaných podpor. Zamítnutí nároku na zvýšení povoleného příspěvku vyživovacího o 50 proc. srovnává se s ustanovením § 3, odst. 4 cit. zák., poněvadž k povolání ke službě vojenské nedošlo před 1. srpnem 1916.

Bylo proto stížnost zamítnouti.

#### Č. 78.

**Vyživovací příspěvek: I. Při řešení otázky, je-li výživa příslušníků povoláného ohrožena, jest přihlížeti i ke mzdě, kterou povoláný dostává za osobní práce, konané dle zákona o válečných úkonech. — II. Přiznání příspěvku není zásadně vyloučeno tím, že příslušníci povoláného dále provozují jeho živnost.**

(Nález ze dne 11. dubna 1919 č. 1718.)

Prejudikatura: K I. nález č. 42; k II. nález č. 30 této Sbírky.

Věc: Marie Řemínková v Náchodě proti Zemské vyživovací komisi v Praze o vyživovací příspěvek.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Příspěvky vyživovací, přikázané za příčinou povolání manželova k činné službě vojenské stěžovatelce a čtyřem dětem jejím byly dnem 31. srpna 1917 zastaveny, poněvadž povoláný byl jako domobranec komandován do továrny na střelivo a zde měl denního výdělku 5 K 50 hal. K odvolání přiznala zemská vyživovací komise příspěvek dvěma nejmladším dětem povoláného, odepřela je však manželce a dvěma starším dětem, poněvadž výživa těchto příslušníků není ohrožena.

Když bylo prokázáno, že povoláný onemocněl a 28. července 1918 byl vzat v ošetřování vojenské nemocnice a že nejstarší syn od jara 1917 jest pro nemoc ku práci neschopen, přiznáno od 28. července 1918 všem pěti příslušníkům povoláného výživné.

Stížnost do rozhodnutí zemské vyživovací komise domáhala se přiznání vyživovacího příspěvku pro stěžovatelku a dvě děti za dobu od 16. září 1917 do 28. července 1918, tvrdíc, že se udaní příslušníci přelo-